

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2010. év március hó 26. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A súlyos testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 5.B.789/2008/43. számú ítéletét ***megváltoztatja.***

A vádlott garázdaság vétségeként értékelt cselekményét testi sértés büntette kísérletének (Btk. 170. § (1) és (2) bekezdés, Btk. 16. §) minősíti és a pénzmellékbüntetés kiszabását mellőzi.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezéseit helybenhagyja azzal, hogy a 2. pont alatti cselekmény helyes megnevezése testi sértés büntettének kísérlete, és a vádlott anyja nevét helyesbítette.

A másodfokú eljárásban 8.300 (nyolcezer-háromszáz) forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére a vádlottat kötelezi.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2009. november 19. napján kihirdetett 5.B.789/2008/43. számú ítéletével a vádlott bűnösségét a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntettének kísérletében és a Btk. 271. § (1) bekezdésébe ütköző garázdaság vétségében állapította meg.

Ezért öt halmazati büntetésül 1 év és 6 hónap börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását három évi próbaidőre felfüggesztette.

Ezen túlmenően 200.000,- Ft pénzmellékbüntetésre ítélte, melyet - meg nem fizetése esetén - 5.000,- forintonként rendelt 1 - 1 napi szabadságvesztésre átváltoztatni.

Kötelezte a vádlottat 158.479,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

A kihirdetett ítéletet az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott felmentésért, védője megalapozatlanság miatt jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában - bejelentve, hogy a nyilvános ülésen nem vesz részt - a fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ügy tárgyalása során a perrendi szabályokat betartotta, a tényállást a vádlott tagadásával szemben, a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével legnagyobb mértékben megalapozottan állapította meg. A sértett 1. sérelmére elkövetett cselekmény tényállását ugyanakkor pontosítani indítványozta akként, hogy az ítélet 5. oldal 3. bekezdésének 1. mondatát emelje át az ítélet táblájára a tényállásba, mert az - tévesen - a bizonyítékok értékelése körében került rögzítésre.

Kifejtette, hogy a fenti kiegészítéssel a tényállás felülbírálható, abból okszerűen következik a vádlott bűnössége és a 2. tényállásban írt cselekmény minősítése is törvényes. A sértett 1. sérelmére elkövetett bűncselekmény minősítése azonban nem felel meg a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek, az - a sértett személyi jellemzőire, védekezésre csaknem képtelen állapotára, a támadás erejére és módjára, valamint a sérülések 6-7 napos gyógytartamára figyelemmel - a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntette kísérletének megállapítására alkalmas.

Erre tekintettel a Fővárosi Bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta akként, hogy a Fővárosi Ítélet táblájára a sértett 1. sérelmére elkövetett cselekményt minősítése súlyos testi sértés büntette kísérleteként (Btk. 170. § (1), (2), Btk. 16. §), egyebekben - így a büntetéskiszabás és a járulékos kérdések tekintetében is - az elsőfokú ítélet hagyja helyben.

A nyilvános ülésen tartott perbeszédében a védő - fenntartva és pontosítva az ítélet kihirdetését követően tett rövid perorvoslati nyilatkozatát - a megalapozatlanság kiküszöbölését követően - felmentő ítélet meghozatalát kérte mindkét cselekmény vonatkozásában.

Az 1. tényállási pont kapcsán egyetértett az ügyésszel abban, hogy a szakértői vélemény hivatkozott részét át kell emelni a tényállásba. Eszerint azonban a sérülés nemcsak direkt, de indirekt erőbehatás, elesés, ütődés következtében is kialakulhatott, így a tényállás kiegészítése legalább annyira kedvez a védelemnek, mint a vádnak, az „in dubio pro reo” elv alapján pedig ebben az esetben a vádlottra kedvezőbb lehetőséget kell megállapítani.

A 2. tényállási pont tekintetében utalt arra, hogy az ítéletnek sem a tényállási része nem tartalmazza, sem a bizonyítékok értékelése körében nem szerepel, hogy a tettlegességet ki kezdeményezte, ezért a tényállás ebben a tekintetben iratellenes és kiegészítésre szorul. A vádlott kezdeményező szerepére nincs adat, magatartása pedig - nem vitatottan - akként fejeződött be, hogy ő volt alul, őt ütötték, így a vádlott jogos védelmi helyzetben lehetett.

A pénzmellékbüntetés kiszabásának indokait arra hivatkozva sérelmezte, hogy a vádlott legutóbbi cselekménye óta 10 év telt el. Az eltérő minősítésre vonatkozó főügyészi indítvánnyal sem értett egyet, mert álláspontja szerint az, ha az ügyész súlyosabb bűncselekményben kéri a bűnösség megállapítását a büntetés érintetlenül hagyása mellett a súlyosítási tilalom szabályaiba ütközik.

Összegezve mindkét cselekmény tekintetében a vádlott felmentését indítványozta.

A vádlott csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

A bejelentett vádlotti és védői fellebbezésekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a vonatkozó perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le.

Kellő alaposággal és körültekintéssel tárta fel a vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges bizonyítékokat, azokat egyenként elemelve és egymással is összevetve okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek szem előtt tartásával értékelte, mérlegelte. Nem tévedett akkor sem, amikor a már megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

Ugyanakkor az ítéleti tényállás mindkét pontja, de elsődlegesen a tényállás 1. pontja az okozott sérülésekkel kapcsolatban a Be. 351. § (2) bekezdésének b) pontja alapján hiányos, az utóbbira vonatkozó, a tényállás körébe tartozó megállapításokat az indokolás tartalmazza. Ez a megalapozatlanság azonban a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltaknak megfelelően az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető volt az alábbiak szerint.

Az ítéltábla az 1. tényállási pont tekintetében az ítélet 3. oldalának második mondatát az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján a következők szerint egészítette ki: a vádlott közepes erővel ütött. A bántalmazás következtében a sértett koponyája jobbparti tájékának és bal arcfelének zúzódását szenvedte el, mely sérülések 8 napon belül, ténylegesen 6-7 nap alatt gyógyultak. A sérülés helyére, az ütés erejére tekintettel fennállott a súlyosabb sérülés bekövetkezésének lehetősége is.

Az ítélet 3. oldalának 1. bekezdését - az orvosi lelet és igazolás alapján - kiegészítette azzal, hogy a sértett 1. még a bántalmazás napján orvosi ellátásra jelentkezett (nyom. ir. 27. és 29. o.). A vádlott 20.000,- Ft-ot adott a sértettnek kártalanításként (sértett 1. és tanú 1. vallomása).

A 2. tényállási pont tekintetében a 3. oldal második mondatot akként helyesbítette, hogy az elkövetése időpontja: 2006. július 15.

A 2. bekezdés 5. mondatát a sértett 2. vallomása alapján kiegészítette azzal, hogy a vádlott és a sértett közötti szóváltás a vádlott kezdeményezésére fajult tettelegességre. Ez a ténymegállapítás a bizonyítékok értékelése körében az ítélet 7. oldalának 1. sorában szerepel, de annak a tényállás körében való rögzítése is szükséges.

A 2. bekezdés 6. mondatát a sértett 2. vallomása alapján azzal egészítette ki, hogy a vádlott kis erővel sebezte meg testszerte a sértettet.

Az így kiegészített és helyesbített tényállás már minden szempontból megalapozott, következésképpen ez a tényállás a Be. 352. § (2) bekezdés értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság részletesen eleget tett indokolási kötelezettségének. Számot adott arról, hogy a vádlott védekezését miért nem fogadta el, védekezését milyen bizonyítékok és miben cáfolták.

Az 1. tényállási pont tekintetében a sértett 1. feljelentésében és vallomásában, valamint tanú 1. következetes nyomozati és tárgyalási vallomásában határozottan állították, hogy a vádlott két esetben ököllel ütött a sértett fejére, valamint hogy az ütések olyan erősek voltak, hogy a sértett feje a falhoz csapódott, majd a sértettbe bele is rúgott. Állításaikat az igazságügyi orvosszakértői vélemény is alátámasztotta. Bár a szakvélemény megemlíti, hogy a koponya és az arc zúzódásos sérülése indirekt erőbehatásra is kialakulhatott, a vallomásoknak és a szakvélemény egészének az összevetése alapján helyes az az elsőbírői ténymegállapítás, miszerint a sértett a sérüléseket nem eséstől vagy ütődéstől, hanem bántalmazás során szenvedte el.

A 2. tényállási pont tekintetében a vádlott tagadásával szemben elfogadta az elsőfokú bíróság sértett 2. sértett következetes nyomozati és tárgyalási vallomását, amelyet elsődlegesen tanú 2. és tanú 3. tanúk vallomása erősített meg. E vallomások egybevetéséből helyesen következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy a dulakodást a vádlott kezdeményezte. A sértetti vallomás hitelességét erősítette az is, hogy sértett 2. a saját cselekvőségét is elismerte, nem vitatta, hogy ő is bántalmazta a vádlottat. A fenti nyilatkozatokat alátámasztotta továbbá tanú 4., tanú 5. és tanú 6. előadásai, valamint az igazságügyi orvosszakértői vélemény is.

A védelmi fellebbezés lényegében mindkét esetben a bizonyítékok felülmérlegelésével a vádlotti védekezés elfogadása mellett eltérő tényállás

megállapítását és ezáltal a vádlott felmentését célozta. A bizonyítékok felülmérlegelésére irányuló fellebbezés megalapozott tényállás mellett azonban nem vezethet eredményre az irányadó perrendi szabályok szerint.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a 2. tényállási pont tekintetében törvényes a cselekmény minősítése is.

Az 1. tényállási pont vonatkozásában a másodfokú bíróság osztotta a főügyészség azon álláspontját, hogy a cselekmény a súlyos testi sértés bűntettének kísérletét valósította meg. A vádlott a fal melletti padon ülő, részben védekezésre képtelen sértett 1-et két alkalommal ököllel, közepes erővel úgy ütötte meg, hogy feje a falnak csapódott, majd bal oldalán megrúgta, amitől a sértett a földre esett. Sérülései gyógytartama 6-7 nap. Az alkalmazott erőből, a sértett testtájékából és a kitartó szándékból következően a vádlott tudatának át kellett fognia a súlyosabb sérülés bekövetkezésének lehetőségét. Így a magatartása a Btk. 170. § (1) és (2) bekezdése, valamint a Btk. 16. §-a alapján egyenes szándékkal elkövetett testi sértés bűntette kísérletének minősül.

Az elsőfokú bíróság csaknem hiánytalanul felsorolta és számba vette a büntetés kiszabása során irányadó szempontokat. E körülmények azonban kiegészítésre és helyesbítésre szorulnak.

További enyhítő körülményként értékelte még a másodfokú bíróság, hogy az 1. tényállási pont szerinti cselekmény is kísérleti szakban maradt, valamint a sértett részére a kártalanítás fizetését. Az enyhítőként értékelt időmúlásnál a „kismértékben” megjelölést mellőzte, figyelemmel a 7. oldal utolsó előtti mondat azon helyes megállapítására, hogy a vádlott hosszú időn keresztül állt büntetőeljárás hatálya alatt. Ez az idő közel 3 illetve 4 év, az eljárás elhúzódása pedig a vádlottnak nem róható fel.

A kiszabott főbüntetés neme és mértéke megfelelő.

A kiszabott büntetés arányban áll a vádlott által megvalósított bűncselekmények tárgyi súlyával, a vádlott alanyi bűnösségének fokával, valamint a részben módosított bűnösségi körülményekkel. A kiszabott büntetés megfelel a büntetés céljainak és a próbaidő tartamának 3 évi meghatározása kellő visszatartó erő lehet a vádlott számára.

A másodfokú bíróság a pénzmellékbüntetés kiszabását nem tartotta indokoltnak arra figyelemmel, hogy a vádlott a bűncselekményt nem haszonszerzés céljából követte el. Tekintettel a jelentős, 1 millió forint körüli banki tartozására is a másodfokú bíróság mellőzte vele szemben a pénzmellékbüntetés kiszabását.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek.

A 2. tényállási pont tekintetében a bűncselekményt az elsőfokú bíróság nem a 61/2008-as BK vélemény alapján nevezte meg, ezért azt a másodfokú bíróság helyesbítette.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítéletben a vádlott édesanyjának neve elírásra került, ezért azt helyesbítette.

A fentiekre tekintettel, az ítéltábla a Fővárosi Bíróság 5.B.789/2008/43. számú ítéletét a Be. 372.§ (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, míg egyéb - törvényes - rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a vádlott védelmének ellátásával összefüggésben 8.300,- Ft bűnügyi költség merült fel, ezért azt a másodfokú bíróság a Be. 381. § (1) bekezdése alapján megállapította és a vádlottat annak megfizetésére kötelezte.

Budapest, 2010. év március hó 26. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
előadó bíró

. Halász Irén sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 5.B.789/2008/43. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.25/2010/5. számú ítéletében írt változtatással 2010. március 26. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2010. március hó 26. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő